

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Α'

Ἐξομολογήσεις.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχής, διότι σὲ βλέπω! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη Μεϊλλάκ, ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλον τῆς φίλης τῆς Λαύρας καὶ περιπτυσσομένη αὐτήν. Σὲ εἶχον εἰς τὸν νοῦν μου καὶ σοὶ ἔγραφον.

— Δός μοι τὴν ἐπιστολήν, διότι ἤδη μοὶ ἀνήκει.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, διότι δὲν περιέχει ἢ τὸ ἥμισυ τῶν μυστικῶν, τὰ ὁποῖα θὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ. Δός μοι τὸν πῖλόν σου... Θέλω νὰ μείνῃς μετ' ἐμοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐχεις τόσην ὥραν ἐδῶ καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶπομεν ἀκόμη τίποτε.

— Θεέ μου! ὑπέλαβεν ἡ Λαύρα μεσιδῶσα ἐπιχαρίτως, πρόκειται λοιπὸν περὶ τινος σπουδαίου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς τύχης τῆς δεσποινίδος Μεϊλλάκ; Ἡ Αὐγουστίνη ὤθησε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς φίλης τῆς θερμάστραν τινὰ καί, ἀφοῦ ἐκάθησε πλησίον τῆς, τῇ εἶπε λαβούσα τὰς χεῖράς τῆς.

— Λαύρα, νυμφεύομαι!

— Τοῦτο εἶνε σπουδαῖον, ἀπήντησεν ἡ Λαύρα, πολὺ σπουδαῖον ἀφοῦ λοιπὸν, ὡς φαίνεται, θέλεις νὰ μάθω πρῶτη ἐγὼ τὰ μυστικά σου, ἄρχισον, καὶ θὰ σοὶ εἶπω καὶ ἐγὼ ἔπειτα...

— Πῶς! καὶ σὺ ἐπίσης;

— Αὐτὸ τὸ καὶ σὺ ἐπίσης εἶνε πολὺ δημοτικόν· ἀλλὰ δὲν πειράζει. Λοιπὸν, νυμφεύεσαι; ἀλλ' εἶσαι εὐτυχής καὶ εὐχαριστημένη διὰ τὴν ἐκλογὴν σου;

— Ἐν ἀνέλπιστον συνοικέσιον, Λαύρα... Ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα...

— Καὶ ὁ μελλονύμφός σου;

— Εἶνε ἄνθρωπος ἐξαίρετος, ἀγαθός, εὐφυής καὶ ἀγαπῶν με εἰς ἄκρον.

— Μοὶ ἐπιτρέπεις μίαν ἐρώτησιν, Αὐγουστίνη;

— Ὅσας θέλεις.

— Ποίος ἡλικίας εἶνε ὁ κύριος;...

— Βενιαμὴν Κουρσὺ.

— Ἐξαίρετα· ποίος ἡλικίας λοιπὸν εἶνε ὁ κύριος Βενιαμὴν Κουρσὺ;

— Τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν.

— Καὶ σὺ, πιστεύω, μόλις εἶσαι δεκαοκτώ;

— Θεέ μου! ναι, δεκαοκτώ, γνωρίζω τί θέλεις νὰ εἰπῇς. Ἀλλ' ἡ δυσανάλογος αὕτη διαφορά τῆς ἡλικίας θὰ με ὠφελήσῃ πολὺ μετὰ τινὰ ἔτη, ἐνῶ θὰ ἦμαι νέκ εἰσέτι καὶ ἀνθηρὰ, θὰ ἦμαι συγχρόνως καὶ σύζυγος ἐνὸς γέροντος. Θὰ ἀγαπῶ πάντοτε τὸν σύζυγόν μου; Τὸν ἀγαπῶ ἤδη;... Ἀληθῶς δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Κουρσὺ. Ἀλλ' ὡς τε, δὲν εἶνε οὔτε κομψός, οὔτε κοινωνικός, οὔτε ὁμιλητικός· εἶνε ὅμως ἐντιμὸς καὶ λίαν εὐφυής καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναμαι νὰ καυχηθῶ, διότι θὰ γίνω σύζυγός του, ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν δύναμαι οὐδὲ νὰ ἐρυθρίασω διὰ τοῦτο. Ἀλλ' ὡς τε, ἐλπίζω ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς μου, θὰ με-

ταβάλλω τὰς ἑξεις του. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον μ' εὐχαριστεῖ εἶνε ὅτι εἶνε πλούσιος, καὶ οὕτω πραγματοποιεῖται τὸ ὄνειρόν μου. Πολλάκις ἐφθόνησα τὰς φίλας μου ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἐδύναντο νὰ δαπανῶσιν ἀφειδῶς χρήματα καὶ ἐκ τούτου ἠννόησα ὅτι διὰ τῶν χρημάτων κατορθοῦνται τὰ πᾶν καὶ ὅτι ἄνευ αὐτῶν δὲν δύναται τις νὰ ἀπολαύσῃ οὔτε μεγαλοπρεπῆ μέγαρον, οὔτε πολυτελῆ ὀχήματα, οὔτε πολύτιμα κοσμήματα. Ὁ πατήρ μου εἶνε σχεδὸν πτωχός, Λαύρα! Καίτοι ἡ ἱκανότης του εἶνε γνωστὴ, οὐχ ἦττον δὲν ἐδυνήθη νὰ πλουτήσῃ διὰ τοῦ δικηγορικοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε νέκ, ὁ δὲ πατήρ μου μ' ἐνεπιστεύθη εἰς τινὰ παιδαγωγόν, τὴν κυρίαν Ραμῶ, καὶ ἀληθῶς οὐδενὸς ἐφείσθη διὰ τὴν ἀνατροφὴν μου· ἔχαιρε δὲ μεγάλως διὰ τὰς προόδους μου, καθόσον ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ἐπιμεμελημένη ἀνατροφή μου θὰ ἐπέιχε τόπον προικός. Ἀλλ' ὅτε μετὰ τὸ πέραν τῶν σπουδῶν μου ἐδυνήθη νὰ σπουδάσῃ τὸν χαρακτήρα μου, ἐξεπλάγη μεγάλως ἡ μάλλον ἐλυπήθη διὰ τὰς περὶ τοῦ κόσμου θετικὰς ιδέας μου. Σοὶ εἶπον ἤδη, Λαύρα, ὅτι ὁ πατήρ μου εἶνε πεπαιδευμένος ἄνθρωπος καὶ ὁ θάνατός του θ' ἀφήσῃ κενὸν δυσαναπλήρωτον. Τὸν ἀγαπῶ χωρὶς νὰ τον ἐννοῶ καὶ τὸν θαυμάζω χωρὶς νὰ θέλω νὰ τον μιμηθῶ. Τὰ στοιχεῖα τ' ἀποτελοῦντα τὴν εὐτυχίαν μας εἶνε ὅλως διάφορα. Ὁταν συζητῶμεν, δὲν ἐννοούμεθα ἡ μάλλον ὅταν συζητῶ μετ' αὐτοῦ, ἀπομακρύνομαι πολὺ τοῦ θέματος καὶ διὰ πολλῶν περιστροφῶν τῷ δεικνύω τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἦνέ τις πλούσιος. Μισῶ τὰς λινὰς ἐσθῆτας καὶ τὰ εὐτελῆ ἐπιπλά. Πολλὰί φίλαι μου ἐνυμφεύθησαν ἄνδρας διακεκριμένους καὶ ἐπιστήμονας· ἀλλ' ἐγὼ τὸ ὄνειρόν μου ἦτο πάντοτε νὰ νυμφευθῶ ἕνα πρίγκιπα μυριόπλουτον. Ἡμέραν τινὰ ἐμπαρὸς τις ἐκατομμυριούχος ἀνέθηκεν εἰς τὸν πατέρα μου δικαστικὴν τοῦ τινος ὑπόθεσιν, τὸ δ' ἐσπέρας ὁ νέος πελάτης ἐδείκνυσε παρ' ἡμῖν, εἶδε τὴν φίλην σου καὶ ἐζήτησεν αὐτήν εἰς γάμον.

— Καὶ συγκατετέθης ἀμέσως;

— Ἐδίττασα μὲν ἐπ' ὀλίγον, διότι ὁ πατήρ μου ἠναντιοῦτο εἰς τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τοῦ κυρίου Κουρσὺ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους. — Πάτερ μου, τῷ εἶπον, σπανίως δύναται τις νὰ ἦνε εἰκοσιπενταετής, καὶ συγχρόνως ἐκατομμυριούχος, καὶ ἰδίως νὰ νυμφευθῇ νέκν ἄνευ προικός. Τοιοῦτο εἶδος γάμου ἀναγινώσκωμεν πολλάκις εἰς τὰ μυθιστορήματα, ἀλλὰ δὲν ἀπαντῶμεν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὁ κύριος Κουρσὺ εἶνε κάτοχος κολοσιαιᾶς περιουσίας καὶ δύναται νὰ κατορθώσῃ τὸ πᾶν. Ἀγαπῶ τὰς διασκεδάσεις, τοὺς χορούς, τὰ θέατρα, τοὺς περιπάτους. Ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα ἀρκεῖ δι' ὅλα ταῦτα!

— Ἀλλ' ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν κατοικεῖ εἰς Παρίσιους.

— Αἱ! δὲν κατοικεῖ ὅλος ὁ κόσμος εἰς Παρίσιους· καὶ ἐν τούτοις ἂν δὲν κατοικῇ, θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ.

— Ἀλλ' ὁ χαρακτήρ του εἶνε σκεπτικός καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μελέτην.

— Θὰ τον ἀφίνω ἡσυχον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐνῶ ἐγὼ θὰ κάθημαι εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Πρόσεξε καλὰ, Αὐγουστίνη!... Πρόκειται περὶ τοῦ παντός...

— Τὸ γνωρίζω, πάτερ μου, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ὁ κύριος Κουρσὺ παρέχει ὅλα τὰ ἐχέγγυα τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν προσδοκῶ.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ μετανοήσης;

— Ἐνταῦθα, Λαύρα, ἀνοίγω παρένθετιν... Ἡμῖν πραγματικῶς βεβαία ὅτι δὲν θὰ μετανοήσω καὶ δὲν θὰ λυπηθῶ;... Πρὸ δύο ἀκριβῶς ἐτῶν εἰς τὸ μέγαρον τῆς κυρίας Λαγρὰνδ, μιᾶς τῶν ἐπιστηθιωτέρων φίλων τῆς μητρός μου, συνήντησα νέον τινὰ πεπρωτισμένον ἀληθῶς μὲ ἐπιζηλῶν καὶ σπάνια προτερήματα. Ἦτο ὀρφανός καὶ σχεδὸν πτωχός, ἡτοιμάζετο δὲ νὰ ἀπέλθῃ εἰς Κίνα, ἔνθα ἐμελλε νὰ ἐξασκῇ τὴν ἐπιστήμην του. Ἐξήλθομεν πολλάκις εἰς περίπατον καὶ ἐχορεύσαμεν μαζῇ. Τέλος πάντων ἡσθάνην διὰ τὸν νέον τοῦτον ἰδιαίτερον ὁλως ἐνδιαφέρον, καθὼς καὶ ἐκεῖνος δι' ἐμέ· καθόσον, ὁσάκις εὐρίσκετο πλησίον μου, ἐφαίνετο ἐκ τῶν τρόπων του ὅτι ἡσθάνετο ἀπερίγραπτον εὐτυχίαν καὶ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως μ' εὐχαριστήσῃ τὸ συνήθως αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν πρόσωπόν του περιεβάλλετο αἴφνης δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος, ὅτε τὸ βλέμμα του συνήντα τὸ ἰδικόν μου. Τέλος πάντων ὁ νέος οὗτος εἶχε, πλὴν τῆς περιουσίας, πάντα τὰ προτερήματα ἐκεῖνα, ἅτινα ἀποτελοῦσι παντὸς ἀνθρώπου τὴν εὐτυχίαν. Ἦτο εὐγενής, ὠραῖος, ἠθικός, γενναῖος. Καίτοι δὲ συνήθως σιωπηλός, οὐχ ἦττον, ὁσάκις ἤθελεν, ἐφαίνετο ὁμιλητικός. Ὅχι, δὲν τὸν ἡγάπων Λαύρα. Ἀλλ' ἐσπέρην τινὰ, ὅτε ἐπανήλθομεν ἐκ τοῦ περιπάτου, ὁ Λέων—οὕτως ὠνομάζετο—ἦτο εἰς ἄκρον μελαγχολικός. Αἴφνης, χωρὶς οὐδ' ἐγὼ νὰ το ἐννοήσω, ἤρπασε τὴν χεῖρά μου καὶ προσηλώσας ἐπ' ἐμοῦ τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς του.

— Δεσποινίς, μοὶ εἶπεν, αὐριον ἀναχωρῶ· ἡ ἀπουσία μου θὰ διαρκέσῃ τοῦλάχιστον πέντε ἔτη. Ὅταν ἐπιστρέψω, ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἔχω πλέον ἐξασφαλίσαι τὴν τύχην μου. Δύναμαι ὅμως νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ μ' ἐνθυμῆσαι;

— ὦ! βεβαίως, ἀπήντησα εἰς ἄκρον συγκεκινημένην.

— Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μ' ἐνθυμῆσαι ἀπλῶς ὡς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον τυχαίως ἐγνώρισες εἰς τὰς συναναστροφάς. Ἡ ἀναμνησίς μου θέλω νὰ μείνῃ ἐγκεχυραμένη εἰς τὸν νοῦν σου... Μ' ἐννοεῖς; Θέλω σὺ μόνη νὰ πραγματοποιήσῃς τὰ ὄνειρά μου... Διότι ἔχουσι δίκαιον ὅσοι λέγουσιν ὅτι τὸ ταξεῖδιον εἶνε δεύτερος θάνατος.

— Ἀχ! Λαύρα, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡσθάνην συγχρόνως ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀνέκφραστον χαρὰν μεμιγμένην μετὰ λύπης. Ἐνόμιζον ὅτι ὁ Λέων ἦτο ὁ ὠραιότερος

γέος τοῦ κόσμου καὶ ὅτι αὐτὸς καὶ μόνος
προώριται νὰ με καταστήσῃ εὐτυχῇ. Μ'
ἐθεώρει μετὰ βλέμματος τρυφεροῦ, εἰς τὸ
ὅποτον δὲν ἐδυνήθη ἐπὶ πλέον ν' ἀντιστῶ.

— Νὰ ἐπιστρέψῃς, Λέων, νὰ ἐπιστρέ-
ψῃς, ἐπιθύρῃς, θὰ σε περιμένω. . .

Μόλις ἐπρόφερα τὰς λέξεις ταύτας, καὶ
ἀμέσως κατελήφθην ὑπὸ φόβου. Ἡ καρδιά
μου ἐπαλλε σφοδρῶς καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐλη-
σμένησα τὰ φιλόδοξα μου ὄνειρα. Ἐν ἐνὶ
λόγῳ ἡσθάνομην ὅτι ἡγάπων τὸν Λέοντα. . .

Ἐτῆρησάμεν ἀμφοτέροι σιωπὴν.

Μετ' ὀλίγον ἡ συναναστροφὴ ἐγένετο
ζωηρά. Ὁ Λέων ὠμίλει, παρὰ τὸ σύνη-
δες, μετ' εὐφραδείας καὶ χάριτος, πάντες
δὲ κεχρηνότες παρετήρουν αὐτόν, ἰδίως δὲ
ἡ κυρία Λαγρὰνδ δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ
εἰς τοιαύτην αἰφνιδίαν μεταβολήν. Τὸ κατ'
ἐμέ, ἡσθάνομην ἐν ἐμοὶ ἀνέκφραστον ἀγαλ-
λίσιν.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ὁ πατήρ μου μ' ἐν-
ηγκαλίσθη καὶ μοι εἶπεν.

— Ὁ Λέων ἔχει προτερήματα, τὰ ὁ-
ποῖα δύνανται νὰ καταστήσωσιν ἐντελῶς
εὐτυχῇ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν
ἤθελεν ἐκλέξει διὰ σύζυγόν του.

Ἡ νύμφη, φαίνεται, τὰ πάντα. Ὅπως
δήποτε, ἐπρωτίμῃσα νὰ σιωπήσω ἢ νὰ
ἔλθω εἰς συνομιλίαν, ἡ ὁποία ἐδύνατο ν'
ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἐκοιμήθην
ποσῶς.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λέων μὰς ἀπεχαιρέτισε.

— Πιστεύω καὶ ἐλπίζω, μοι εἶπεν ἀνα-
χωρῶν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπανῆλθον μετὰ τοῦ
πατρός μου εἰς Παρίσιους. Μετὰ παρέλευ-
σιν δὲ ἑξ μηνῶν ἔμαθον παρὰ τῆς σεβα-
στῆς φίλης μου Λαγρὰνδ ὅτι ἔλαβεν ἐπι-
στολὴν παρὰ τοῦ Λέοντος, δι' ἧς παρε-
καλεῖ αὐτὴν νὰ μοι ὑπομνήσῃ τὴν ὑπό-
σχέσιν μου. Ὁμολογῶ ὅτι εἰς τὰς ὀλίγας
ταύτας λέξεις δὲν ἡσθάνομην τὴν γλυκύ-
τητα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡσθάνομην ὅτε
ἦτο πλησίον μου. Παρῆλθον ἑξ μῆνες χω-
ρὶς νὰ μάθω τι παρ' αὐτοῦ. Τοῦτο μὲ δυσ-
χρέστησεν. Ἄλλως τε, ὁ χρόνος τὰ πάν-
τα θεραπεύει καὶ, ὁσάκις ἀνεμνησκόμην
τῆς παρελθούσης διαγωγῆς μου, ἡρυθρίων,
αἰσθανομένη τύψιν συνειδήσεως ἡ μᾶλλον
μεταμέλειαν διὰ τὸ πάθος ἐκεῖνο, τὸ ὁ-
ποῖον μικροῦ ἐδέησε νὰ ριζωθῇ εἰς τὴν
καρδίαν μου καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τοῦ νοός μου
τὰς ὀνειροπόλους περὶ μέλλοντος ἐλπίδας
μου. Εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρίσκοντο τὰ πράγ-
ματα, ὅτε ὁ κύριος Κουρσὺ ἐζήτησε τὴν
χειρά μου. Ἦδη ἐννοεῖς, Λαύρα, διατί ὁ
πατήρ μου μὲ ἠρώτησεν ἂν ἤμην βεβιαία
ὅτι δὲν θὰ μετανοήσω. Εἶχεν ὑπ' ὄψει τοῦ
τὸν Λέοντα.

— Λαύρα, ἐσκέφθην κ' ἐγὼ ἐπὶ πολὺ !
Ἐφαντάσθην ὅτι, ἂν ἐνυμφεύομην τὸν ὠ-
ραίον αὐτόν νέον, θὰ κατόικουν ὑπ' ἐνοί-
κιον πτωχικὴν τινὰ οἰκίαν, θὰ εἶχον μίαν
καὶ μόνην ὑπηρέτριαν, θὰ προσεπορίζομην
τὰ πρὸς τὸ ζῆν μετὰ μεγάλῃς οἰκονομίας,
θὰ ἐστερούμην τῶν διασκεδάσεων, τῶν πε-
ριπάτων, τῶν χορῶν καὶ τέλος θὰ εἶχον
σύζυγον ἐργαζόμενον νυχθήμερα καὶ μὴ

δυνάμενον ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαι-
τήσεις τῆς συζύγου του· ἐνῶ, εἰς ἀντίθε-
σιν τῆς εἰκόνης ταύτης τῆς φαντασίας
μου, ἡγείρετο ἐνώπιόν μου τὸ φάσμα τοῦ
κυρίου Κουρσὺ μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγ-
χρά του, μὲ τὰς ἀμάξας του, μὲ τὰς δια-
σκεδάσεις του, μὲ τοὺς χορούς του, μὲ τὰ
θέατρα του καὶ τέλος μὲ ὅλην τὴν πολυ-
τέλειαν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἡ παρούσα
γενεά. Τί τα θέλεις, φίλη μου. Ἀγαπῶ
τὴν πολυτέλειαν καὶ ἀπεφάσισα νὰ νυμ-
φευθῶ τὸν κύριον Κουρσὺ.

— Ναί, ἀγαπᾷς τὴν πολυτέλειαν, ἀ-
πῆντηγεν ἡ Λαύρα, καθήσασα πλησίον τῆς
Αὐγουστίνης καὶ θεωροῦσα αὐτὴν προσε-
κτικῶς. Λοιπὸν ὡς οὐδὲν λογιζέσαι τὸ ὄ-
νομα ἐνὸς ἐπιστήμονος, τὸν ὅποιον πάντες
οἱ ἀνθρώποι γνωρίζουσι καὶ ὑπολήπτουνται;
Ἄλλως τε, πιστεύσόν μοι ὅτι νυμφευομέ-
νη μία νέα, δεκαοκτὼ μόλις ἐτῶν, ἀνδρα
τεσσαρακοντούτην καὶ πλέον, ὁ γάμος
οὗτος δὲν δύναται νὰ εὐδοκηθῇ, διότι
αἱ ιδέαι τοῦ ἀνδρός θὰ διαφέρωσι πολὺ
τῆς γυναικὸς ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας. Θὰ ἐν-
δῶσῃ κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς ὁρέξεις τῆς συ-
ζύγου του, ἐκλαμβάνων αὐτὴν ὡς παι-
δίον, ἀλλ' ἐπὶ τέλος θ' ἀνταλλάξῃ τὴν θέ-
σιν του καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσῃ ν' ἀκολουθῇ
τὰς ιδέας τοῦ ὁρέξει. Δὲν γνωρίζω οὕτε
τὸν κύριον Κουρσὺ οὕτε τὸν Λέοντα· οὐχ
ἤττον, ἂν ἦμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐ-
πρωτίμῃν τὸν τελευταῖον. Ἡ ματαιότης
σκοτίζει τὸ πνεῦμα καὶ σκληρύνει τὴν
καρδίαν. Τὴν ἀληθὴ καὶ ἀδολον εὐτυχίαν,
ἡ ὁποία δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχὲς
ἐν συζυγικόν ζεύγος, μόνον εἰς τὸν Λέ-
οντα δύναται τις ν' ἀνεύρῃ καὶ εἰς τὴν
καρδίαν αὐτοῦ θὰ ἐναπέθετον, ἂν ἦμην εἰς
τὴν θέσιν σου, τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας
τοῦ ὀνειροπόλου μέλλοντός μου.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν
ὁποίαν θὰ στενοχωρηθῇς διὰ τὴν ζωὴν
ταύτην;

— Διόλου· ὅταν ὑπάρχῃ ἀληθὴς ἔρως,
δὲν δύναται νὰ συμβῇ τοιοῦτόν τι. Ἀ-
κουσον· καὶ εἰς ἐμὲ συνέβη τι ὅμοιον
μὲ τὸ ἰδικόν σου. Σοὶ ὁμολογῶ δὲ ἀ-
νευρυθρίστως ὅτι ἀγαπῶ τὸν Παῦλον
Βαρθιέ, τὴν ἐξαίρετον ταύτην καὶ συμ-
παθεῖ καρδίαν. Καὶ τί περιουσίαν ἔχει;
θὰ μ' ἐρωτήσης ἴσως. Οὐδεμίαν· καὶ ὁ-
μως δι' ἐμὲ ἔχει ἀρκετήν. Οὐδέποτε ἡ-
σθάνομην ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸσάυτην γα-
λήνην καὶ ἡρεμίαν. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι καὶ
λύπας πολλὰς θὰ αἰσθανθῶ καὶ στερήσεις
θὰ ὑποστῶ· ἀλλὰ πάντα ταῦτα θεραπεύει
ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ συζύγου
σου. Δὲν θὰ ἦμην τόσῳ ἀνόητος νὰ ὑπολο-
γίσω ἐκ τῶν προτέρων τὰς συνεπειὰς τοι-
οῦτου συνοικισίου. Ὁ Παῦλος εἶνε κατὰ
πάντες ἔτη μεγαλειτέρός μου· ἀμφοτέροι
εἴμεθα νέοι καὶ ἔχομεν ἱκανὸν διαστημα
νὰ διατρέξωμεν θὰ ἀγαπώμεθα ἀμοιβαίως,
ἡ δὲ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωσις θ' ἀντικαθι-
στῶσι τὰς στερήσεις τῆς ζωῆς μας. Ἄλ-
λως τε, ἡ προῖξ μου, ἐνούμενη μετ' ἐκείνης
τῆς μητρὸς τοῦ Παύλου, ἀποτελεῖ περι-
ουσίαν ἐκ διακοσίων χιλιάδων φράγκων,
μὲ τὰ ὅποια θὰ ζήσωμεν ἀνέτως. Καὶ ἐ-

πειτα, χάριν οἰκονομίας, θὰ κατοικήσωμεν
εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ὁ Παῦλος ἔχει ἐν κτήμα
πλησίον τοῦ Haussois. . .

— Τοῦ Haussois ! ἀνέκραξεν ἡ δεσποί-
νις Μεϊλλάκ, ἀλλὰ τότε θὰ εἴμεθα γείτο-
νες, διότι ἐκεῖ πλησίον εἶνε τὰ κτήματα
τοῦ κυρίου Κουρσὺ καὶ τὸ βιομηχανικόν
τοῦ κατὰστημα.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ἡ Λαύρα.
Ἐνῶ ὁ σύζυγός σου θ' ἀσχολῆται εἰς τὰς
κερδοσκοπικὰς του ἐπιχειρήσεις, ἡμεῖς θὰ
τρέχωμεν εἰς τοὺς ἀγρούς, θὰ συλλέγωμεν
τὰς μελίσσας εἰς τὰς κυψέλας των, τοὺς
λαγιδεῖς εἰς τὰς τρώγλας των καὶ θὰ ἐπι-
μελώμεθα τὰ ἀνθη μας. Ὁ Παῦλος ἀγαπᾷ
πολὺ τὰ ἀνθη. Ἐχει ἐξυμνήσει τὰς καλλο-
νὰς τῆς φύσεως δι' ὠραιότατων στίχων
καὶ ζωγραφίσει θαυμασίως τὰ ὠραιότερα
τοπία τῶν μερῶν ἐκείνων. Προσέτι δὲ εἶνε
καὶ ἐξαίρετος μηχανικός· ἔχει σχεδιογρα-
φήσει πολλὰς οἰκίας τοῦ χωρίου ἐκείνου.

Ἐπεσκέφθην ἤδη μετὰ τῆς πενθερᾶς
μου τὴν ἐν Haussois οἰκίαν μας. Ἐξέλε-
ξα ἤδη καὶ τὴν θαλαμηπόλον μου, μίαν
ὠραίαν καὶ ἡσυχαστὴν χωρικὴν τῆς ἡλικίας
μου, ὀνομαζομένην Μαργώ. Τὰ πάντα ἐκεῖ
εἶνε ἀπλὰ καὶ συνάμα θελκτικά. Τόσῳ δὲ
εἴμαι συγκεκινημένη ἐκ τῆς χαρᾶς μου,
ὥστε αἰσθάνομαι τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀ-
φθαλμούς. Δὲν ἐπίστευόν ποτε ὅτι ὁ
Θεὸς θὰ μοι ἐδίδε τόσῃν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ
σύ, κυρία ἐκαταμυριούχος, περιγελάς διὰ
τὰς ἀπλὰς ταύτας καὶ πτωχικὰς διασκε-
δάσεις !

— Δὲν τὰς περιγελῶ καθόλου, ἀπῆν-
τησεν ἡ Αὐγουστίνη, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι
αὐταὶ δὲν μ' εὐχαριστοῦν· οὐχ ἤττον,
ἐάν ποτε λάβω τὴν ἐλαχίστην ἀνάγκην,
θὰ ἔλθω εἰς σέ, διότι σύ μόνη θὰ μὲ πα-
ρηγορήσῃς. Βλέπεις ὅτι ἡ θεία Πρόνοια
περὶ πάντων φροντίζει καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο
ἡδύοκησεν ὥστε νὰ γίνωμεν γείτονες.

Καὶ αἱ δύο νέαι ἐνηγκαλίσθησαν περι-
παθῶς.

— Θὰ μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε, Λαύρα, ὅ,τι
δήποτε καὶ ἂν συμβῇ, δὲν εἶνε ἀληθές;
ἠρώτησεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Ὡ ! πάντοτε. Καὶ πότε νυμφεύεσαι;

— Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης; ἀλλὰ σὺ μὲν θὰ
νυμφευθῇς εἰς Παρίσιους, ἐγὼ δὲ εἰς τὸ
χωρίον. Παντοῦ ἀντίθεσις ! Τοῦλάχιστον
εἴθε νὰ ὁμοιάσωμεν εἰς ἐν καὶ μόνον, εἰς
τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Λαύρα ἡγέρθη, ἡ δὲ Αὐγουστίνη πε-
ριεπιύξατο αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ
τὴν ἐθεώρει ἐπὶ πολὺ μετὰ βλέμματος,
ἐμφαίνοντος βαθεῖαν λύπην. Ἀνελογίσθη
πρὸς στιγμὴν πᾶν ὅ,τι διηγήθη εἰς αὐτὴν
ἡ Λαύρα καὶ παρέβηκε τὴν θέσιν της πρὸς
τὴν ἰδικὴν της. Αὕτη μὲν ἐνυμφεύετο ἀν-
θρώπον, ὑποσχόμενον αὐτῇ πάσας τὰς ἀ-
πολαύσεις τοῦ πολυτελοῦς βίου, ἡ δὲ
Λαύρα ἀνδρὰ τῆς ἐκλογῆς της. Ἀλλὰ
δὲν ἐλυπεῖτο καθόλου διὰ τοῦτο.

Ἐκπαιδευσθεῖσα ἐν τινὶ παρθεναγωγείῳ
τῶν Παρισίων, συνεθίσε νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ
πράγματα τοῦ κόσμου ὑπὸ τῇ ἑποψίᾳ τοῦ
συμφέροντος καὶ τῆς πολυτελείας· ἤθελε

ν' ἀπολαμβάνη ὅλων τῶν ἀπολαύσεων τοῦ κόσμου, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡγάπα ὑπερβαλλόντως τὴν πολυτέλειαν, χωρὶς νὰ φροντίζῃ ποσῶς περὶ τῶν μέσων, ἅτινα αὕτη ἀπαιτεῖ.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν Αὐγουστίνην καὶ ἡσθάνετο μυχίαν εὐγνωμοσύνην, βλέπων αὐτὴν ἀνταποκρινομένην εἰς τὸν ἔρωτά του, ὅστις δὲν εἶχε καθόλου τὸ ἐπαγωγὸν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὸ μεθυστικὸν ἐκεῖνο ἄρωμα τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Οὐχ ἦττον, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του ἡγάπησεν, ὁ ἔρως του οὗτος, καίτοι δυσανάλογος πρὸς τὴν ἡλικίαν του, ἐφαίνετο παράφορος καὶ ζωηρός. Πολλὰκις συμβαίνει ὥστε ὁ ἔρως τῆς ὠρίμου ἡλικίας νὰ ᾔνε ἐμμανέστερος τῆς νεανικῆς. Οὐδὲν ἦσεν, ἵνα ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ κύριος Κουρσὺ, νυμφεύμενος τὴν Αὐγουστίνην Μεϊλλάκ, θὰ καθίστατο διὰ παντὸς ἢ δυστυχῆς ἢ εὐτυχῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

MB'

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἦτο μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, καθημένη ἐντὸς θρονίου. Ἀνέπνεεν ὕδωρ τῆς Κολωνίας. Ποτήριον ὕδατος ἐξ ἀνθους πορτοκαλέας ἔκειτο ἐπὶ τραπέζης πλησίον ταύτης. Ἦτο ἀνήσυχος καὶ ἐφαίνετο ἐστενοχωρημένη. Ὁ Λαβρέτσκις εἰσῆλθεν.

— Ἐπεθύμησες νὰ μὲ ἴδῃς; εἶπε χαίρετίσας ψυχρῶς.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Δημητρίεβνα. Καὶ κατέπιεν ὀλίγον ἐκ τοῦ ποτοῦ τῆς. Ἐμαθα ὅτι ὑπῆγες κατ' εὐθείαν εἰς τὴν θείαν μου καὶ σὲ παρεκάλεσα νὰ περάσῃς καὶ ἀπ' ἐδῶ. Ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσω μαζί σου. Κάθησε, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἀνέπνευσε.

— Εἰξεύρεις, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἡ σύζυγός σου ἦλθε;

— Τὸ εἰξεύρω, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Ναί, ναί, δῆλα δὴ, ἦλθεν ἐδῶ καὶ τὴν ἐδέχθη. Περὶ αὐτοῦ ἤθελα νὰ σοὶ ὁμιλήσω. Εἰμπορὶ νὰ εἶπω, χάριτι θεῆς, ὅτι εἶμαι ἄξια τῆς γενικῆς ὑπολήψεως καὶ ἀντὶ οὐδενὸς θὰ ἐπραττον ἀνάρμοστὸν τι πράγμα. Καίτοι προσέidon ὅτι τοῦτο θὰ σὲ δυσχερῆσαι, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ μὴ τὴν δεχθῶ. Εἶναι συγγενῆς μου, ἀπὸ σὲ φαντάσου ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου. Ὅποσον δικαίωμα εἶχον διὰ νὰ μὴ τὴν δεχθῶ; Συνομολόγησε.

— Ἐχῆς ἄδικον ν' ἀνησυχῇς, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις. Ἐπραξες κάλλιστα. Οὐδὲν δὲν δυσχερῆσθήτην, οὐδὲ προτίθεμαι ποσῶς νὰ ἐμποδίσω τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν νὰ βλέπῃ τὰς φίλας τῆς. Δὲν εἰσῆλθον δὲ εἰς τὸ δωματίόν σου σήμερον, διότι δὲν ἤθελον νὰ τὴν συναντήσω. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ἀ! πόσον χαίρω ὅτι ἀκούω αὐτὸ ἀπὸ τὸ στόμα σου! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία

Δημητρίεβνα. Ἄλλως τε δὲν ἐκπλήττομαι διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα. Ἡ ἀνησυχία μου δὲν πρέπει νὰ σ' ἐκπλήττῃ, διότι εἶμαι γυνὴ καὶ μήτηρ. Μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς γυναικὸς σου δὲν εἰμπορὶ νὰ γείνω κριτῆς, τὸ εἶπον καὶ εἰς ἐκείνην. Εἶναι πολὺ ἀξιολογῆτος καὶ πολὺ εὐχαριστεῖται τις μαζί της.

Ὁ Λαβρέτσκις ἐμεδιάσεν εἰρωνικῶς καὶ ἤρξατο νὰ στρέφῃ τὸν πῖλόν του.

— Ἐκτὸς τούτου ἤθελον ἀκόμη νὰ σοὶ εἶπω, προσέθηκεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα πλησιάζασα ὀλίγον τοῦτον, ἂν ἐβλεπες πόσον ἡ στάσις τῆς ἦτο μετρίοφρων καὶ σεβασμιά! Συνεκινεῖτο κἀνεὶς ὅταν τὴν ἐβλεπεν. Ἀν τὴν ἤκουες πῶς ὁμιλεῖ διὰ σέ! «Εἶμαι, εἶπε, πολὺ ἔνοχος πρὸς αὐτόν. Δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν ἐκτιμῶ, εἶναι ἄγγελος καὶ ὄχι ἀνθρωπος.» Ναί, ναί, ἔτσι εἶπεν ἄγγελος. Μετανοεῖ πολὺ. Λόγον τιμῆς, οὐδέποτε εἶδον ὁμοίαν μετάνοιαν.

— Ἀλήθεια, Μαρία Δημητρίεβνα, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις, πολὺ περίεργος εἶμαι νὰ μάθω ἐν πράγματι· λέγουσι ὅτι ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐψάλεν ἐδῶ. Μήπως τοῦτο συνέβη κατὰ τὴν ὥραν τῆς μετάνοιάς της, ἦ;

— Ἀ! δὲν ἐντρέπεται νὰ ὁμιλῇς ἔτσι; Ἐψάλε καὶ ἐπαίξε κλειδοκύμβαλον μόνον διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, ἐπειδὴ ἐπιμόνωσ τὴν παρεκάλεσα καὶ οὕτως εἶπεν τὴν διέταξα. Τὴν ἐβλεπον τόσον λυπημένην, ὥστε ἠθέλησα νὰ τὴν διασκεδάσω, ἔπειτα δὲ εἶχα ἀκούσῃ νὰ λέγουν ὅτι παίζει καὶ ψάλλει πολὺ ὠραῖα. Ἀλλ' εἶναι ἐντελῶς λυπημένη. Ἐρώτησε μᾶλλον τὴν Γεδεωνόφσκην. Κατεβλήθη πλέον. Καὶ σὺ τὴν κατηγορεῖς!

Ὁ Λαβρέτσκις ἀνήγειρε τοὺς ὤμους.

— Καὶ τί ἀγγελοῦδι ποὺ εἶναι ἡ Ἄδα σου! ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα, τί χαριέστατον κοράσιον, πόσον εὐφυὲς εἶναι, πῶς ὁμιλεῖ τὰ γαλλικά! Ἐννοεῖ καὶ τὰ ῥωσικά. Μὲ εἶπε θεῖαν τῆς. Δὲν εἶναι ἀγρία ὅπως τὰ συνομήλικά της, διόλου. Σοὺ ὁμοιάζει δὲ καταπληκτικῶς! Οἱ ὀφθαλμοί, αἱ ὀφρὺς, ἀπαράλλακτα ὡς τὰ ἱδικά σου. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἀγαπῶ αὐτῆς τῆς ἡλικίας τὰ παιδία, ἀλλ' ἡ κόρη σου μὲ κατέβαλε.

— Μαρία Δημητρίεβνα, εἶπεν αἰφνης ὁ Λαβρέτσκις, ἐπιτρέψον μοι νὰ σ' ἐρωτήσω: Διατί λαμβάνεις τὸν κόπον διὰ νὰ μοὶ ὁμιλῇς τοιουτοτρόπως;

— Διατί; — Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἀνέπνευσεν ὕδωρ τῆς Κολωνίας καὶ ἐπιεν ἀκόμη ὀλίγον ἐκ τοῦ ποτοῦ τῆς. — Ἀλλ' ὁμιλῶ τοιουτοτρόπως... διὰ... διότι... εἶμαι συγγενῆς σου. Λαμβάνω μέγιστον ἐνδιαφέρον δι' ὅ,τι σὲ ἀποβλέπει. Εἰξεύρω ὅτι ἔχεις ἐξαιρετικὴν καρδίαν. Ἀκουσε, ἐξ ἀδελφῆ μου, ἐπὶ τέλους εἶμαι ἀπειρος γυνὴ καὶ δὲν ὁμιλῶ ἀνωφελῶς. Συγχώρησον! συγχώρησον τὴν σύζυγόν σου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας ἐπληρώθησαν αἰρινιδίῳ δακρύων.

— Σκέφθητι, προσέθηκεν, ἡ νεότης, ἡ ἀπειρία, ἴσως τὰ κακὰ παραδείγματα, ἡ ἔλλειψις μητρὸς διὰ νὰ τὴν καθοδηγῇ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν... Συγχώρησέ την, Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς, ἀρκετὰ ἐτιμωρήθη.

Τὰ δάκρυα ἤρξαντο νὰ ῥέωσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας, ἅτινα δὲν ἀπέμαξε, διότι ἡγάπα νὰ κλαίῃ. Ὁ Λαβρέτσκις ἐκάθητο ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων.

— Θεέ μου! διελογίζετο, τί βάσανος! τί ἡμέρα ἢ σημερινή!

— Δὲν ἀποκρίνεσαι, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα. Τί νὰ ὑποθέσω; Εἶναι δυνατόν νὰ ἦσαι τόσον σκληρός;... Ὅχι, δὲν θέλω νὰ τὸ πιστεύσω. Ἐννοῶ ὅτι οἱ λόγοι μου σὲ κατέπεισαν, Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν καλὸσύνην σου. Δέχθητι λοιπὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου τὴν σύζυγόν σου.

Ὁ Λαβρέτσκις ἡγέρθη ἀκουσίως. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἡγέρθη ἐπίσης καὶ μεταβάσας ταχέως ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος παρουσίασε τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν. Ὁχρά, ἐξηντλημένη, μὲ καταβεβησμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐφαίνετο ὡς ἀπαρνηθεῖσα πᾶσαν προσωπικὴν ἐνάσχόλησιν καὶ ὡς ἐγκαταλειφθεῖσα ὀλόκληρος εἰς χεῖρας τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας. Ὁ Λαβρέτσκις ὑπεχώρησεν ἐν βῆμα.

— Ἦσο ἐδῶ; ἀνέκραξε;

— Μὴ τὴν κατηγορῇς, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ Μαρία Δημητρίεβνα. Δὲν ἤθελε ποσῶς νὰ μείνῃ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν διέταξα, ἐγὼ τὴν ἐβάλα ὀπίσω τοῦ παραπετάσματος. Ἐλεγεν ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ δυσχερῆσαι περισσότερο, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἀκούσω, διότι σὲ γνωρίζω καλλίτερον ἀπὸ αὐτὴν. Ἀδὲς λοιπὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου τὴν σύζυγόν σου. Πήγαινε, Βαρβάρα, μὴ φοβοῦ τίποτε. Γονυπέτησον πρὸ τοῦ συζύγου σου—τὴν ἔσυρεν ἀπὸ τῆς χειρὸς—καὶ εἶθε ἡ εὐλογία μου...

— Περιμένουν! Μαρία Δημητρίεβνα, διέκοψεν ὁ Λαβρέτσκις διὰ φωνῆς ὑποκώφου μὲν, ἀλλ' εὐήχου. Πιθανὸν ν' ἀγαπᾷς τὰς αἰσθηματικὰς σκηνὰς—δὲν ἠπατάτο, διότι ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἡγάπα τὰς θεατρικὰς σκηνὰς—σ' εὐχαριστοῦν, ἀλλ' ὑπάρχουσι τινὲς εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἀρέσκουν. Ἄλλως τε δὲν θέλω νὰ ὁμιλήσω πρὸς σέ, διότι δὲν εἶσαι τὸ κύριον πρόσωπον τῆς κωμωδίας ταύτης· τί ἐπιθυμεῖς παρ' ἐμοῦ, κυρία; προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὴν σύζυγόν του. Μὴ δὲν ἐπραξα ὑπὲρ σοῦ, ὅ,τι ἠδυνάμην; Μὴ μοὶ εἴπῃς ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη δὲν προπαρεσκευάσθη ἀπὸ σέ, διότι δὲν θὰ σὲ πιστεύσω καὶ εἰξεύρεις ὅτι μοῦ εἰν' ἀδύνατον νὰ σὲ πιστεύσω· τί θέλεις λοιπὸν; Εἶσαι εὐφυὴς καὶ τίποτε δὲν κἀμνεις ἀσκόπως. Πρέπει νὰ ἐννοήσῃς ὅτι τὸ νὰ ζήσω μαζί σου ὡς ἄλλοτε, μοὶ εἰν' ἀδύνατον, ὄχι διότι εἶμαι ὠργισμένος ἐναντίον σου, ἀλλὰ διότι μετεβλήθην. Σοὶ τὸ εἶπον τὴν ἐπομένην τῆς ἐπανόδου σου καὶ σὺ κατὰ βάθος θὰ μὲ δικαιώσῃς. Ἀλλὰ θέλεις νὰ ἀνορθώσῃς τὴν ὑπόληψίν σου εἰς τὴν δημοσίαν γνώμην. Δὲν σοὶ ἀρκεῖ νὰ κατοικήῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου, θέλεις νὰ ζήσωμεν καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, αἱ;

— Ἐπιθυμῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς, ἐφ' ὅθις ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα, χωρὶς νὰ γείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς.